

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

EL FRED ESPERAT

Pronòstics. Fredor. Avisos. Prevencions. Consells. Sóc usuari i partidari de tot el que el món actual i les seves tecnologies ens proporciona, però pel que fa a les alarmes meteorològiques, romànticament trio el factor sorpresa d'abans, amb la màgia de llevar-me i veure que tot era blanc i ben nevad. I a partir d'aquí, a improvisar i adaptar-se. És cert que la gran mobilitat actual ho pot complicar molt més tot plegat i no és el mateix viure la nevada de la temporada des del darrere dels vidres i a prop del foc que dins d'un cotxe bloquejat al mig d'un paratge inhòspit i fent-se fosc. Fa dies i dies que ens avisen per tots els fronts possibles del que ens està arribant i ho estan magnificant tant que és molt comprensible que algunes persones estiguin aconllonides. A més, la pressió que fem els mitjans sobre els governs fa que aquests, i per evitar crítiques posteriors, activin tota mena de plans de prevenció. Alarmes que en la majoria dels

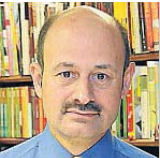
casos acaben sent desmesurades. Per sort, quasi sempre les segueixen uns quants «doncs no n'hi havia per tant» tot mirant un cel que no acaba d'enviar el que anunciaven els meteoròlegs. Ells xalen amb les tamborinades a l'estiu i amb les tempestes de neu que segur que patirem aquesta setmana a l'interior i a la muntanya. En aquesta ocasió semblen tots preventivament d'acord respecte del què, el quan i el quant: gelor intensa immediata. Només he vist un debat entre ells sobre l'onada que ens va arribant: no saben si adjectivar-la com a siberiana o polar. El que és cert és que fa i farà un fred que pela. Res de nou perquè ho sabem abans, es perd la sorpresa i la variable desconeguda sobre la qual cal actuar imprevistament. Són els dos factors que topen entre la tradició i el punt evolutiu en què ens trobem. Per si algú està distret i ho oblidada, som en terra de fredors, de gebrades i rufaga als pics muntanyencs. I som en ple hivern, que és l'èpo-

ca en la qual passen aquests fenòmens. És bo per a la natura, ho serà per a les reserves d'aigua i per a l'agricultura. Però abans que hagi succeït res d'extraordinari, i res fora del comú sembla que passarà, si tenim en compte les previsions que ens plouen com les volves que treuen el cap a les cotes més altes. Els polítics en exercici del poder ens atemoriran encara més i ens aconsellaran coses tan òbvies com: obrir-se, anar amb compte en caminar per superfícies lliscants, portar cadenes als cotxes i evitar anar a la muntanya. La seva por a les reaccions a posteriori i la petició de dimissions per part d'una oposició sempre disposada, els aboca a tractar-nos a tots com a immadurs, irresponsables i amb un punt d'idiotesa. És cert que hi ha gent poc previsor, però crec que un adult hauria de

«A l'estiu som la caldera de Catalunya i, descomptant les cotes pirinenques més altes, en som la nevera»

tenir clar per ell mateix els mínims riscos que suposa assumir una onada glacial com l'actual. Som en indrets de fred dur, d'aquell que entra fins al moll de l'os. A l'estiu som la caldera de Catalunya i, descomptant les cotes pirinenques més altes, en som la nevera. Per tant, hauríem de prevenir i sobretot relativitzar, oimés si ens avisen de les neus abans de la caiguda. Per aquí, hi estem acostumats, o millor dir, hauríem d'estar-hi. Com cada any tenim el termòmetre per sota del zero, com cada any la primera carretera tallada és la de Castellar de n'Hug a la Molina. I alguns nens de la Cerdanya i algun poble pirinenc no tindran escola. Com sempre, la boira jaurà vora dels rius. Per contra, tot canviarà si els flocs blancs acaben travessant la serra de Collserola i s'endinsen per l'Eixample. Llavors, tot i els avisos per diaris, ràdios i televisions, serà poc respecte del desastre que patiran (i magnificaran) per una emblanquinada barcelonina.

VIURE DE RENDES

A PEU DE PÀGINA

Antoni Daura i Jorba

LLIBRETER

Tradicionalment qui vivia de rendes ho feia perquè havia acumulat amb anys de treball (o bé per herència familiar) un determinat patrimoni, que li generava uns recursos econòmics (lloguers immobiliaris, dividendes empresarials, etc.) regulars que, especialment en persones més aviat grans, feia que no necessités tenir una feina convencional. Compte! No em refereixo pas a persones arribistes amb negocis irregulars, sinó a aquells que havien tingut l'encert o la fortuna d'haver pogut gestionar bé els seus actius. Ara, en canvi, hi ha poca gent que es pugui moure bé en aquest àmbit, ja que l'extrema fragilitat i volubilitat de l'economia ha fet baixar en picat el valor i la rendibilitat d'aquest tipus de patrimoni i tot és molt més fràgil, a mercè de vaivens constants. Avui quan es parla de rendes més aviat es pensa

en la necessitat d'establir-ne una de caràcter social i universal, atès el gran nombre de persones que es troben a l'atur. Un atur que cada vegada es fa més estructural a causa, entre d'altres, de la creixent mecanització i robotització de la força de treball. L'assagista i pensador Yuval Noah ho planteja sense embuts al llibre *Homo Deus, una breu història del demà* (Eds. 62) i enumera fins i tot les feines que tenen més perill de quedar fora de joc a mitjà i llarg termini. Fins i tot algunes de tècniques i molt especialitzades, com la mèdica, pot quedar superada per la ràpida diagnòsi d'una màquina. Per tant, la idea que les feines de més valor afegit són més segures pot quedar en dubte. Passi el que passi, sí que sembla que la societat s'ha de plantejar tard o d'hora com es repartiran les feines i quin horari farem; probablement més reduït. Segur que determinats llocs de treball creatius no desapareixeran mai ni seran robotitzables. Es tracta més aviat de generar suficient productivitat en conjunt i que els guanys empresarials

«Cal, més aviat, aprofitar el nou escenari per fomentar la formació, el coneixement humanista i aixecar el nivell intel·lectual de tothom. Si ho aconseguim anirem en la bona direcció»

no tinguin fugues fiscals, com passa ara, especialment en les grans corporacions multinacionals àvides de trobar un paradís on tributar el mínim o de manera simbòlica. Si les noves fàbriques mecanitzades poden incrementar l'eficiència i és tota la societat qui, organitzadament i de manera transparent i eficaç, en surt beneficiada, la cosa no pinta malament. Si passa com ara, en què només es demanen rendes per a gent ociosa i amb poca iniciativa, tindrem un problema seriós. No es tracta, doncs, de fomentar masses ignorants que visquin només dels subsidis, de manera clientelar, del «pare Estat». Cal, més aviat, aprofitar el nou escenari per fomentar la formació, el coneixement humanista i aixecar el nivell intel·lectual de tothom. Si ho aconseguim anirem en la bona direcció. Ara per ara, m'angunieja una mica que aquest debat no aparegui de manera seriosa i els populistes esquerranosos de torn reclamin bàsicament diners per als aturats sense fer una anàlisi seriosa de la realitat. I aquesta demostra que avui la renda bàsica universal no ens la podem pagar, especialment si ha de sortir de les contribucions de les petites i mitjanes empreses, els treballadors i els autònoms. Pensem-hi sense demagògia, si us plau!

TRIBUNA

Martí Saballs

DIRECTOR ADJUNT
D'EXPANSIÓ

DADES

Ha arribat un cop més a les meves mans una petita meravella informativa. És el llibre de butxaca 2017 de *The Economist*, que resumeix les dades imprescindibles per conèixer el món. Estadístiques, rànquings i anàlisis sobre països i sectors molt diversos. Per exemple, podem saber que Espanya és el cinquè productor mundial de fruita i de llibres del món i el tercer en recepció de turistes; que els txecs són els primers bevadors de cervesa i que a l'Índia és on la gent més va al cinema. Islàndia és el país on hi ha més penetració d'Internet; Mongòlia i Hongria són els dos països on hi ha més morts de càncer per 100.000 habitants; i que els deu països amb una esperança de vida més alta del món, per a mi una de les dades més essencials, són: Mònaco, Hong Kong, Japó, Itàlia, Singapur, Suïssa, Espanya, Islàndia, Austràlia i Israel.

«A l'hora de comparar-nos amb la resta, tenim molt poc de què queixar-nos des del nostre punt del planeta en un extrem del continent europeu»

Les famílies més endeudades del món són les de Dinamarca i l'índex de desenvolupament humà a penes presenta

sorpreses aquest any: Noruega, Austràlia, Suïssa, Dinamarca, Holanda, Alemanya, Irlanda, Estats Units, Canadà i Nova Zelanda. A Ruanda i a Bolívia és on hi ha més dones al parlament i el país que més gasta en educació per habitant és Lituània. Hondures i Veneçuela són els països amb més homicidis (no té en compte nacions en guerra) i Bèlgica és on hi ha més robatoris. Als Estats Units i la Xina és on hi ha més gent a la presó. Si s'analitza cada aspecte de la realitat social i econòmica, sempre acabes amb una conclusió. A l'hora de comparar-nos amb la resta, tenim molt poc de què queixar-nos des del nostre punt del planeta en un extrem del continent europeu. Estem en la part del notable alt d'un univers format per 200 països.

Visita el
amb
Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposen d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.
(Oferta limitada)